

ФАУСТЪ.

Чудовище, не виждашъ ти,
Какъ тазъ душица люби,
Изпълнена отъ своята вѣра,
Съ която тя цѣпти.
Какъ тя страдай безъ мѣра,
Катъ вижда нейний милъ — безвѣрие да губи.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Женихъ идеалистъ-матерьялистъ,
Едно момиче води тебе за носа!

ФАУСТЪ.

Ти, изродъ, духъ нечистъ!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Какъ тънко ты разбира отъ лица!
Не знамъ какво й ставало при мене;
Отъ мойта маска вѣе умъ голямъ;
Тя чувствува, че азъ съмъ нѣкой гений,
Или пъкъ, кой знай, че съмъ дяволтъ азъ самъ.
Е, тая нощъ...?

ФАУСТЪ.

Пъкъ тебъ какво боли?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

И азъ си имамъ своето, нали?

